

РЕШЕНИЕ

№ 7571

гр. София, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10487** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост /ЗОС/.
Образувано е по жалба на Г. Р. М., Р. М. М. и В. М. М. срещу Заповед № РИС20-РД48-65/14.10.2020г. на кмета на Район „Искър“-Столична община, с която на основание чл.65, ал.2 ЗОС е наредено да се из земе от Г. Р. М. и членовете на домакинството ѝ общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] което те държат /владееят/ без правно основание.
Жалбоподателите молят за отмяната на оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена в нарушение на чл.33 и чл.34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/. Твърди се, че незаконосъобразно в заповедта не е посочен срок за доброволно освобождаване на жилището, като ответникът не може да се позовава на това, че такъв е определен с негова предходна Заповед № РИС18-РД48-33/09.07.2018г., с която е прекратено наемното правоотношение, поради това, че тя е оспорена пред съда. Посочва се, че в жилището живее непълнолетният Д. М., който е с определени 75% инвалидност поради умствена изостаналост. Преместването му в друго училище се твърди, че би влошило неговото състояние, а да се намери друго жилище в близост до училището за този кратък срок е трудно осъществимо. На трето място се сочи, че заповедта е издадена само срещу Г. М. и членовете на домакинството ѝ без да са посочени поименно всички лица. Твърди се, че заповедта е подписана от некомпетентно лице. Оспорва се твърдението, че

решението по адм.д. № 8111/2018г. е влязло в сила.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане за отмяна на оспорения акт се поддържа чрез адв.П., която сочи, че детето Д. М. вече е завършил училище. Претендира присъждането на направените по производството разноски. Допълнителни съображения по съществуващото на спора излага в писмена защита, депозирана от името на жалбоподателите и от името на заинтересованите страни Д. А. М. и А. М. С., които също представлява.

Ответникът по оспорването, чрез юрк.С. в съдебно заседание, моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна. Възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Допълнителни съображения излага в писмени бележки.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно между страните, че процесното жилище е частна общинска собственост, за която е съставен АОС № 474/19.11.1999г. /л.23/.

Видно от доказателствата по делото, със Заповед № 1097/18.05.1977г. на началника на Службата по жилищно настаняване при Изпълкома на Народен съвет при район „В. Л.“, в процесното тристайно жилище /с площ от 82,99 кв.м/ е настанен Р. Р. Н. и четиричленното му семейство. Между него и Столична община е сключен договор за наем от 02.01.2004г. /л.35 и сл./ като видно от него същият е безсрочен срещу заплащане на наемна цена в размер на 32,52 лева. На 15.07.2005г. между страните по наемното правоотношение е сключен нов договор за наем, в който наемната цена е определена на 65,04 лева.

Видно от препис – извлечение от акт за смърт /л.30 по делото/, Р. Р. Н. е починал на 06.05.2009г.

Със Заповед № РИС18-РД49-33/09.07.2018г. на кмета на Район „Искър“-СО, на основание чл.46, ал.2 ЗОС и чл.33, ал.1, т.6 НРУУРОЖТСО – отпадане на условията за настаняване на наемателя в общинско жилище, е прекратено наемното правоотношение, възникнало от Заповед № 1097/18.05.1977г. Видно от мотивите на акта след направена справка в Агенцията по вписванията – Служба по вписванията – [населено място], е установено, че наемателите В. М. М., Г. Р. М. и Р. М. М. са извършили продажба на недвижим имот. Подадената срещу заповедта жалба от Г. Р. М., Р. М. М. и В. М. М. е отхвърлена с Решение № 3457/21.05.2019г., постановено по адм.д. № 8111/2018г. по описа на Административен съд София-град. Съгласно чл.46, ал.5, изр.3-то ЗОС това решение е окончателно, т.е. влиза в сила на датата на постановяването му. Без значение предвид това, е обстоятелството на коя дата е връчено определението по адм.д. № 8653/2020г. по описа на ВАС, петчленен състав, обратно на твърденията, изложени в жалбата.

С окончателно като неподлежащо на обжалване, Определение № 6425/28.05.2021г., постановено по адм.д. № 3564/2021г. по описа на Върховния административен съд, е оставено без разглеждане искането на Д. А. М. и А. М. С. за отмяна на основание чл.239, т.5 АПК на влязлото в сила Решение № 3457/21.05.2019г., постановено по адм.д. № 8111/2018г. по описа на Административен съд София-град.

След влизане в сила на последното, от ответника е издадена оспорената в настоящото производство Заповед № РИС20-РД48-65/14.10.2020г. Жалбата срещу нея е заведена в деловодството на съда на 22.10.2020г.

Предвид така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът извежда следните изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лица, които са негови адресати и съответно са легитимирани да го оспорят, в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.65, ал.4 ЗОС.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността обжалвания административен акт на всички основания по чл.146 АПК.

Като извърши дължимата проверка, съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган - кмета на Район „Искър“-СО, съгласно чл.65, ал.2 ЗОС във вр. чл.34, ал.1 НРУУРОЖТСО. Съгласно чл.65, ал.1 ЗОС общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. Според ал.2 на с.р. в Столичната община и градовете с районно деление заповедите по ал.1 могат да се издават и от кметовете на районите в случаите и по ред, установени от общинския съвет. Столична община е с районно деление като по приложението на ЗОС относно отдаването под наем на общински жилища от Столичния общински съвет е приета Наредба за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община /НРУУРОЖТСО/. Съгласно чл.34, ал.1 от нея изземването на общински жилища, които се владеят или държат без основание, не се използват по предназначение, или необходимостта от които е отпаднала, се извършва със заповед на кмета на района, на чиято територия се намират /по образец, съгласно Приложение № 8/. В случая имотът, който се изземва, се намира на територията на Район „Искър“, съответно издаването на заповедта за изземване е от компетентността на кмета на Район „Искър“, подписал оспорения акт.

Заповедта е в предписаната писмена форма като са посочени фактическите и правните основания за издаването ѝ, не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната ѝ само на това основание. Неоснователно намира съдът възражението, че като адресат на акта поименно е посочена единствено жалбоподателката Г. Р. М., но не и членовете на домакинството ѝ. Такова изискване в закона и наредбата не съществува. Освен това, ако бъде използван този подход, следва да се отбележи, че в настанителната заповед от 1977г. е посочен единствено Р. Р. Н. и четиричленното му семейство. „Семейство“ според дефиницията по § 1, т.1 от Допълнителните разпоредби на наредбата са съпрузите и ненавършилите пълнолетие техни деца, ако не са встъпили в брак. В този смисъл, ако бъдат споделени възраженията на жалбоподателите, всички лица, различни от съпругата на Р. Н. и децата му, ненавършили пълнолетие, нямат качеството на настанени в жилището лица, т.е. всички жалбоподатели държат имота без правно основание, независимо от основанията, посочено в издадената през 2018г. заповед за прекратяване на наемното правоотношение. Понятието „домакинство“ от друга страна, дефинирано в т.2 на § 1

ДР на наредбата, сочи, че това са съпрузите, ненавършилите пълнолетие низходящи, възходящите и пълнолетните низходящи, които живеят с наемателя, както и братята и сестрите, които не са встъпили в брак, т.е. обхваща по-широк кръг лица и съответства на конкретното фактическо положение.

Настоящият съдебен състав намира, че процесната заповед е издадена и при наличието на материалноправните предпоставки по чл.65, ал.1 ЗОС, съгласно който общински имот, който се владее или държи без основание, който се ползва не по предназначение или нуждата от който е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. По силата на цитираната разпоредба, заповеди за изземване се издават при наличието на някоя от трите предпоставки: общинският имот да се владее или държи без основание, да не се използва по предназначение или необходимостта от него да е отпаднала.

Безспорно се установи от събраните и приети по делото доказателства, че в процесния случай тези законови изисквания са налице. С влизането в сила на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение имотът се държи от жалбоподателите без правно основание /отпаднало такова/. Посоченото е основание за упражняване от кмета на района на правомощието му по чл.65, ал.1 вр. ал.2 ЗОС. Издаването на заповед за изземване на имота от лицата, които го държат без правно основание е правно действие, извършването на което административният орган дължи по силата на закона, т.е. той действа в условията на обвързана компетентност и случаят е поставен извън неговата преценка. Достатъчно условие за издаването на акта е наличието на предпоставките, визирани от правната норма. Като е изпълнил законово вмененото му задължение по начина, посочен от закона, ответникът е упражнил правомощията си законосъобразно, при правилно приложение на материалния закон.

Неоснователно намира съдът възражението на жалбоподателите за незаконосъобразност на оспорения акт поради неопределяне с него на срок за доброволно изпълнение на акта. Действително срокът за изпълнение на акта е част от реквизитите на акта по чл.59, ал.2 АПК. В случая е определен единствено срок за принудително изпълнение на заповедта. Този пропуск на административния орган, макар и да представлява процесуално нарушение, не е от категорията на съществените, мотивиращи отмяна на акта само на това основание. Административните актове се изпълняват по реда на Дял пети АПК. Съгласно чл.268 АПК изпълнителни основания по този кодекс са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални или общи административни актове; решения, определения и разпореждания на административните съдилища; споразумения пред административните органи или пред съда; административни договори. Следователно заповедите от категорията на процесната представляват годно изпълнително основание по см. на чл.268, т.1 АПК. Съгласно чл.276 и чл.277 АПК изпълнението на акта започва с изпращането на покана за доброволно изпълнение в 14-дневен срок от получаването ѝ. В този смисъл и доколкото в ЗОС не е регламентиран различен специфичен ред за изпълнение на акта, по арг. от чл.65, ал.3 ЗОС, то посоченото процесуално нарушение не обуславя незаконосъобразност на акта, съответно неговата отмяна.

Възражението за нарушение на чл.33 НРУУРОЖТСО не следва да бъде коментирано тъй като касае производството по издаване на заповед за прекратяване на наемното правоотношение. Тя представлява отделен самостоятелен индивидуален административен акт и подлежи на самостоятелно обжалване. Постановеното при

обжалването на акта съдебно решение, преклудира възможността за релевиране на възражения за допуснати нарушения в хода на административното производство по издаване на този акт. Що се касае до разпоредбата на чл.34 от наредбата съдът намира, че изискванията, регламентирани в нея, са изпълнени. Предвиденото съобщаване на акта по чл.65, ал.1 ЗОС по реда на ГПК /чл.34, ал.3 от наредбата/, не следва да бъде прилагано, тъй като противоречи на разпоредбата на чл.61, ал.1 АПК – чл.13, ал.2 ЗНА. Дори изискването да беше приложимо, то нередовността на процедурата по връчването на акта не влияе върху неговата законосъобразност, а върху определяне на срока за обжалване на заповедта.

На последно място неоснователно намира съдът възражението по отношение лицето Д. А. М.. В подкрепа на твърденията, изложени в жалбата, са представени акт за раждане, удостоверение за постоянен адрес, както и ЕР № 3168/22.10.2019г. на ТЕЛК. Видно от последното лицецо е с 80% ТНР поради лека умствена изостаналост. Към датата на постановяване на съдебния акт лицето е навършило пълнолетие /родено е на 17.10.2002г./, като по твърдения на адв.П. е завършило училище, което кореспондира с посоченото в приложената на л.14 от делото служебна бележка, издадена от директора на 108 СУ „Н. Б.“, а именно, че Д. към 22.10.2020г. е ученик от 12 „а“ клас в посоченото училище през учебната 2020/2021г. Т.е. към момента не са налице пречки, свързани с обучителния му процес. Същите са съобразени от съда при постановяване на Определение № 8136/26.10.2020г., с което на основание чл.166, ал.4 АПК е спряно допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на обжалвания акт.

Оспорената заповед е и съответна на целта на закона – общинските жилища да бъдат предоставяни на лица, които отговарят на изискванията на чл.5 НРУУРОЖТСО и да не бъде допускано такива да бъдат ползвани от лица, които ги държат без правно основание.

С оглед изложеното съдът намери оспорената заповед за законосъобразен административен акт, по отношение на който не е налице някое от отменителните основания по чл.146 АПК. Този извод обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора на ответната страна се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение. То следва да бъде определено в размер на 100 лева, на основание чл.37 ЗПП вр. чл.24 НЗПП, с оглед липсата на правна и фактическа сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд – София град, II отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Р. М., Р. М. М. и В. М. М. срещу Заповед № РИС20-РД48-65/14.10.2020г. на кмета на Район „Искър“-Столична община.

ОСЪЖДА Г. Р. М., Р. М. М. и В. М. М. да заплатят на Столична община сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на

чл.137 АПК.

Съдия: